

Rogaining na Urale *(část druhá – jak to probíhalo letos) aneb* **Otevřené Mistrovství Ruska v rogainingu** **Perm, Ruská federace 25. – 26. srpna 2001**

Sedíme v letadle, už asi 1 hod. ve vzduchu (nejspíš někde nad Polskem), vracíme se po 12 dnech strávených daleko na východě domů, s trošku rozpačitými dojmy, ale jinak se spoustou zážitků. Rusko jsme opustili, aniž by nás zavřeli, i když k tomu párkrát moc nechybělo, a čeká nás už jen hladký let a přistání v Praze na Ruzyni.

Přesně před dvěma měsíci (Dva mjesjaca tamu nazad):

Prezident ČAR Sultán Prokeš: „A jako hlavní cenu pro absolutní vítěze M ČR v rogainingu získáváte poukázku na účast v Otevřeném Mistrovství Ruska ve výši 15 000,- Kč.“

Loňští účastníci Tomášové V. a Z. (téměř jednohlasně): „Tak si to tam teda pěkně užijte! Ha, ha, ha..... (dlouhý smích).“

Prezident ČAR (později): „Uvědomte si, hoši, že tam vysíláme opravdu ty nejlepší, ale ..... (po krátké odmlce) když tam nepojedete, tak se nic neděje, alespoň ČAR ušetří.“

Magda Horová: Víte, když tam nepojedete, tak nám prezident zvýší dotaci za pořádání Mistrovství ČR.“

Pravda je, že když nám toto Tomáš sdělil, tak zaznělo jasné a kategorické „ne“, neboť asi před hodinou jsme dokončili M ČR u nás a vůbec jsem netušil, jestli Bořan bude chtít ještě něco takového absolvovat. Ale po několika dnech přemýšlení jsme se nakonec rozhodli. „Jedeme. Vlastně přesněji, letíme.“ Protože je to asi 3800 km na východ od Prahy a cesta vlakem je zdoluhavá.

Po loňských zkušenostech od kluků víme, že to s vízy bývá špatné, tak jsme začali zařizovat vše potřebné už v předstihu. Tomáš napsal do Permu o pozvání a dále nám poslal něco jako žádost o shovívavost (dekret reprezentantů ČR) při udílení víz pro Ruské velvyslanectví v Praze, což jsme si mohli dát tak akorát zarámovat, neboť je to absolutně nezajímalo. Po několika návštěvách tohoto úřadu a několika mailech do Permi a zpět jsme nakonec vše potřebné obdrželi a v pondělí 20. 8. 2001 vybaveni vízy, letenkami, pojištěním, propagačními materiály o příštím MS v rogainingu v ČR v roce 2002 a dalšími potřebnými věcmi jsme odlétali z Prahy přes S. Peterburg do Permi. To, že těch potřebných věcí bylo asi moc, jsme se dozvěděli až na letišti Pulkovo I v S. Peterburgu, kde jsem musel doplatit za nějaká ta kila navíc. Let trvá přibližně 2 hodiny do S. Peterburgu a po noci strávené ve zdejším letištním hotelu, kde nás z místního dráťáku v 6 hodin ráno (u nás 4 hod.) vzbudila ruská státní hymna, ještě další 2 hodiny do Permi. O počasí panujícím na Urale jsme žádné zprávy neměli, ale v Praze bylo jasno a teplo asi 30°C, v S. Peterburgu o něco méně, a tak jsme i nadále pokračovali v kraťasech a tričku. Na letišti nedaleko Permi na nás čekal šéf rogainingu German N. Šestakov a samozřejmě, že jsme byli poznat hned, neboť při zatažené obloze a sotva 10°C nás rozhodně nemohli přehlédnout. Po nezbytném přivítání a prohlídce města autem (informace o městě byly napsány už loni, tak se nebudeme opakovat) nás dovezli do místní mládežnické základny v centru města, kde jsme se ubytovali ve dvoulůžkovém pokojíku „bez zvířátek“. Rozhodně jsme byli překvapeni, ale za cenu 50,- rublů/noc (cca 70,- Kč) s kuchyňkou a teplou sprchou to nebylo špatné.

Další dny do závodu jsme trávili různým prozkoumáváním terénů výběhy za město a do okolí a vymýšlením taktiky na závod. Už z prvního výběhu bylo jasné (částečně se kryl s prostorem, kde se závodilo), že les je poněkud dost zarostlý a čím dále od města tím více, cesty nesejí a na co se můžeme opravdu spolehnout, jsou vrstevnice, ale ty díky neskonale buši a *kudlibabkám* stejně nejsou dobře v terénu rozpoznatelné. Takže zbývá už jen buzola a

azimuty, ale všichni víme, jak to na mapě 1:50000 s nimi asi vypadá a zvláště když *sever není na sever*, rozuměj, že magnetický sever je od severu na mapě otočen přibližně o 13° na východ. Orientace v takovém terénu podle těchto map je tudíž obtížná a v noci ve tmě téměř nemožná. Co však bylo dobré, tak to byly louky, byly udržované dobře běhatelné a v mapě téměř seděly. S takovými znalostmi se už dala vymyslet i solidní taktika do závodu. S vědomím, že centrum závodu je v samotném rohu mapy, jsme se stejně jednoznačně rozhodli pro návrat s tím, že ve dne půjdeme okruh převážně lesem co možná na nejvzdálenější kontroly a v noci více po větších cestách a loukách. Nakonec se to ukázalo jako správná úvaha a díky návratu na základnu, kde jsme v suchu a teple přečkali i největší liják, jsme pak ráno v suchých věcech ani nemrzli.

Popisovat samotný závod v rogainingu téměř nelze, neboť to se nedá vyprávět, to se musí prožít, a že každý dokončený rogaining přináší nové znalosti a zkušenosti o tomto extrémním sportu, mohu jen potvrdit. Ale přece jen něco, asi po 4 hodinách závodu, kdy jsme se už nějakou dobu probíjeli totální buší, skrz kterou jsem si neviděl ani na boty a dopředu jsem viděl tak metr, pokud jsem náhodou neležel na zemi přeražený o klády a klacky, jsem konečně pochopil onu větu od Tomášů, *že si to tam máme pěkně užít*. V této části jsme za hodinu urazili sotva 2 km a rozhodně jsem nemlčel, ale nadával jak špaček. A po drobné inovaci rčení: „Všechno špatné, konec dobrý“, se nám podařilo obhájit loňské vítězství kluků a bez větších tělesných a duševních újem dorazit v pořádku do cíle.

V cíli nás čekalo vyhlášení výsledků, nezbytné dekorování šerpami, ukázky postupů, fotografování, interview do místního rádia, odpočinek a na večer ještě nečekané interview do televize. Další dny do odletu jsme měli vlastní program s mnoha netradičními zážitky, ale to už zasahuje k jinému tématu.

Na závěr bychom ještě chtěli poděkovat všem, kteří vlastním přičiněním nám umožnili absolvovat tuto cestu, hlavně našim soupeřům na M ČR v rogainingu, že nás nechali vyhrát, dále Tomáši Prokešovi, našim manželkám či přítelkyním, úředníkům na Ruské ambasádě, pilotům letadel TU134 společnosti Pulkovo airlines, a dále do Permi Germanu N. Šestakovu a Nikolai Glouhkovovi. Děkujeme tedy všem a vězte, že rogaining je sport, který si rozhodně stojí za to vyzkoušet a že příležitosti budou.

Ted' ještě drobné postřehy z Uralu:

- ◆ Kopřivy a kudlibabky rostou úplně všude i v městském lese alias Krčák
- ◆ Pivo se dá pít, pokud je v lahvích nebo plechovkách
- ◆ Vodka je dost dobrá, ale musí být licencované výroby, jinak za vás nikdo neručí
- ◆ Z jídla se tam dá koupit úplně všechno, i když o přílišné hygieně se mluvit nedá
- ◆ Ve městě být jako chodec je o život, nikdo moc žádné dopravní předpisy nedodrhuje
- ◆ Většinou každý jede, jak se mu chce, třeba i po trávníku uprostřed
- ◆ Všechna auta šíleně smrdí – zřejmě nekvalitní benzín zn. A76 (nafta také)
- ◆ Přihlašovat se k pobytu na OVIRu je zbytečné (ani na 4 krát se nám to nepodařilo)
- ◆ Jízda v MHD je zážitek sám o sobě (jízdné se vybírá přímo ve voze)
- ◆ Zahájení závodů má vlastní rituál – nástup, pochod, hlášení, vztyčování vlajky ...
- ◆ Každá dvojice má vždy jen jednu mapu, také proto po celou dobu neběhají spolu
- ◆ Řada kontrol je již známá z let minulých, běhají už po paměti
- ◆ Závodů se účastní okolo 100 závodníků (od dětí po veterány)
- ◆ Při závodě na zvěř nenarazíte, jen na kopřivy, bodláky a další všemožný *bordel*
- ◆ Občas potkáte i zbloudilé houbaře nebo domorodce, kteří třeba ještě cizince neviděli
- ◆ Rozhodně stojí za to se tam jet podívat a vyzkoušet si to, v roce 2003 opět nedaleko Permi

Míra Seidl